

Старість у радість: як не опинитись у будинку престарілих

Старість у радість. В Україні хочуть ввести адміністративну відповідальність за недогляд старих батьків. За законом України, діти зобов'язані опікуватися батьками похилого віку. І якщо старенькі не отримують від дітей грошових аліментів, або належний догляд, дітям можуть присудити штраф. Як є на практиці сьогодні? І чому діти часто бувають невдячними перед своїми батьками, з'ясовували наші журналісти.

Міністр Юстиції Павло Петренко виступив з ініціативою ввести адміністративну відповідальність дітей за недбале ставлення до старих батьків. Віце прем'єр міністр Павло Розенко підтримав таку ідею. Нагадаємо, що згідно другої статті Сімейного кодексу, в Україні, діти зобов'язані дбати про батьків, які вже не можуть себе утримувати:

«Відповідно до статті 202 Сімейного кодексу України повнолітні дочка, син зобов'язані утримувати батьків, які є непрацездатними і потребують матеріальної допомоги». Сімейний кодекс України.

Якщо діти не утримують батьків фінансово, то зобов'язані сплачувати аліменти державі. Але досі жодної відповідальності за порушення цих норм не було передбачено і в реальності ситуація виглядає так.

Галина Діанова, мешканка геріатричного пансіонату: «Когда я заболела, сын меня привез сюда на временно, а оказалось, уже 15 лет как тут живу. Вот так».

Львівський геріатричний пансіонат, або будинок пристарілих: Галина Іванівна згадує, як син її привіз сюди після хвороби і обіцяв, що тимчасово, а виявилось, вже 15 років, як жінка

доживає віку не в себе вдома. І таких випадків багато. Коли діти замість лікувати стареньких батьків, наприклад, після інсультів, просто скидають їх на утримання держави.

Микола Мось, директор Львівського геріатричного пансіонату: «Зараз стало популярним, що коли батьки мають поза 80 років, коли в них стається інсульт, діти хочуть помістити їх в наш заклад. Ми говоримо, що в нас не лікувальна установа. То є проблема, що діти не хочуть за такими батьками доглядати».

І це в той час, коли тільки у Львові у двох державних поліклініках діють відділення післяінсультної реабілітації стареньких. І вони безкоштовні. Пан Михайло у будинку пристарілих також не з власної волі.

Михайло Кльофа, мешканець Львівського геріатричного пансіонату: «Мої діти зараз далеко, а я тут, то якби вони були в Україні, то ясно, що я би був з ними вдома. Але так вийшло, що вони виїхали».

Діти виїхали до Іспанії, а незрячому батьку порадили піти сюди, в будинок пристарілих.

Михайло Кльофа, мешканець Львівського геріатричного пансіонату: «Я отримав роботу і хату, а потім так сталося, померла жінка, а діти повиростали, в них своє життя, і казали: давай поспробуємо сюди. І вже п'ятий рік, п'ять років буде, як я тут. Я ніколи не нарікав, що тут мені погано».

Триразове харчування, режим, прогулянка, сон, самотність і знову самотність. Наша камера зафіксувала дорогі авто, які заїжджають на подвір'я пансіонату: це заможні діти здають державі своїх батьків. Здають, і нерідко ніколи більше не повертаються. Утримати батьків тут коштує три тисячі гривень: і все, відповідальність з дітей, нібито, знято.

Надія Романчук, медична сестра: «Багато в нас таких людей, що діти їх привозять і здають, і кажуть нам: скажіть татові, що то на лікування. А ми кажемо: люди добрі, яке лікування! Є

люди озлоблені, що діти їх здали сюди, і вони починають пити, ображені на весь світ – чому так, що вони опинилися тут?».

У будинку для людей похилого віку нині мешкає 336 людей, третина з них ті, кого їх чада віддали на чужі руки, а, по суті, відмовилися від них.

Микола Модь, директор Львівського геріатричного пансіонату:
«Історії різні, люди не хочуть про це говорити, бо є образа на дітей. Згідно закону, діти зобов'язані утримувати своїх батьків, але так нема, і є питання до держави, до церков, які мають на проповідях говорити дітям про це».

Щаслива старість батьків вдома – питання етично-моральне, але якщо діти відмовляються турбуватися про батьків, їм може загрожувати адміністративна відповідальність, якщо Постанову приймуть. Наразі українська реальність така, що діти нерідко продають житло батьків, а стареньких спеціально ізолюють у такі державні заклади. І навіть три тисячі (гривень) на місяць не є перешкодою віддавати батьків в інтернати. Тим часом тут, у будинку, стирається все колишнє життя людини: її звички, смаки, характер, як стирається пам'ять від вікової деменції. Але батьки завжди очікують на своїх дітей, виглядаючи їх із вікна цих кімнат, і знаходять їм виправдання, навіть, коли його, власне, немає.

Світлана Лавринець, Микола Івахненко, Львів, «Вісті Надії»